

Alekszej Tolsztoj: Márton lúdja

Egy szegény parasztnak nem volt kenyerere. Elhatározta, hogy kérni fog az uraságtól.

Épp Márton napja volt, s hogy ne menjen üres kézzel, megfogta egyetlen libájukat, a feleségével megsüttette, s vitte.

– Köszönöm, jóember – mondta az uraság –, csak azt nem tudom, hogy osztozzunk meg rajta. Feleségem, két fi am és két lányom van. Hogy osszuk el úgy a libát, hogy egyik se sértődjék meg?

– Én elosztom – feleli a paraszt. Fogta a kést, levágta a liba fejét, s ezt mondta a földesúrnak:

– Te vagy a ház feje, tied a fej. Aztán levágta a hátsó felét, s odaadta a feleségnek:

– Neked itthon kell ülni, vigyázni a házra, tied a püspökfalatja. Aztán levágta a liba lábát, s odaadta a fiúknak:

– Nektek itt a két láb, hogy apátok útján járhattok. A két lánynak odaadta a két szárnyat:

– Ti hamar kirepültök a házból, itt van a szárny hozzá. Ami marad, megtartom magamnak. S elvette a liba törzsét. Nevetett az úr, s kenyeret és pénzt adott a szegénynek.

Meghallotta egy módosabb gazda, hogy az úr a szegény parasztnak egy libáért megjutalmazta, megsüttött öt libát, s elvitte az úrnak. Így szólt az úr:

– Köszönöm, de hát feleségem, két fiam és két lányom van, hatan vagyunk, hogyan tudjuk elosztani az öt libát? Elkezdett a módos gazda gondolkozni, de semmit sem tudott kitalálni.

– Elküldött hát az uraság a szegényemberért, hogy ossza el ő a libákat. A kezébe vett egy libát, odaadta az úrnak és a feleségének, s ezt mondta:

– A libával hárman vagytok. Egyet odaadott a két fiúnak:

– Ti is hárman vagytok. Egyet a két lánynak:

– Ti is hárman vagytok. Magának megtartott két libát:

– Mi is hárman volnánk a libákkal, egyenlő az osztás.

Az úr nevetett, ismét pénzt és kenyeret adott a szegény parasztnak, a gazdagot pedig elkergette.